

NASCITA DE VENERE

(Paul Verlaine)

Ἡ Ἀφροδίτη ὄρθια στὸ πειρὸ ὄμορφου κογχύλι,
Ἄραξε τὴν ὄλογοινη, στὸ ἰλόστοροτο ἀκρογάλι,
Μὲ τὰ μαλλιά της κούβουτις ἀπ' τοῦ κορμιοῦ τὰ κάλλι...

Παισιεύς Μετρίος, Γ. Θ. ΜΑΥΤΑ

— ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΒΗΜΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΜΟΝΑΡΧΙΑ

ΕΓΓΕΙΝΕ τὸ πρῶτο βῆμα πρὸς τὴν Συνταγμα-
τικὴν Μοναρχίαν πρὸς τὸ μὲν πολίτευμα,
τὸ κατα τύπου Συνταγματικὸν καὶ κατ' οὐσίαν
Μοναρχικόν, τὸ ὁποῖον καλεῖ τὸσο ὑποδεικνύεται...

Ἔγινε λοιπὸν τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὸ
σωτήριον αὐτὸ πολίτευμα — καὶ τὸ περιέργον,
ἀλλὰ καὶ ἀρκετὰ παρηγορὸν εἶπε, ὅτι ἔγινε
συμπράττοντος τοῦ κ. Δεληγιάννη...

ΑΡΜΕΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

J. J. BARONIAN

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

Δεν εἶχε περᾶσει μιστὴ ὥρα ποῦ ἕνα νέος μπῆκε
στὸ σπίτι τοῦ Ἀμπσαλὸν Ἀγά. Ὁ νέος αὐτὸς δὲν
ἔμοιαζεν οὔτε μὲ τραπέζιτα, οὔτε μ' ἐργατικόν
ἔμοιαζε περισσότερο μὲ κάτι, ποῦ δὲν ἔχει τὸ παρὸ
μοιο τοῦ. Φανότανε ὡς τριάντα ἢ ἄνω χρόνων μάτι...

— Εἶμαι δούλος τῆς Ἐπιταγῆς Σας, σεβα-

πάρσος ἀκούρατος τῶν Κοινοβουλευτικῶν Ραμ-
παγᾶδων.

Χωρὶς πολλὰ λόγια καὶ χωρὶς περιφράσεις
ἀτκοπες, τὸ Ὑπουργεῖο τοῦ κ. Ράλλη εἶνε
Ἵπ ο υ ρ γ ε ῖ ο Μ ο ν α ρ χ ι κ ὸ Καὶ μόνον
διότι ὁ κ. Ράλλης ἀνέλαβε νὰ παίξῃ τὸν ρό-
λον αὐτοῦ, εἶνε ἄξιος τῆς ἐθνικῆς εὐγνωμοσύ-
νης καὶ ὑπεράξιος νὰ πάρῃ πλήρη ἀφειν τῶν
Ἀντιδυναστικῶν του ἀμαρτιῶν καὶ κατωματῶν.

ἩΜΠΟΡΕΙ νὰ τὸ λέη ἕσο θέλη ὁ κ. Δεληγιάν-
νης — ἂν καὶ τόσο ἀγαθόπουλος δὲν μᾶς
φαίνεται — πῶς τὸ Ὑπουργεῖον Ράλλη ἐβγήκε
διὰ λαπαροτομίας ἀπὸ τὰ σπλάγχνα του. Ἄς
μὲντ ἤσυχος καὶ τὰ σπλάγχνα του τίποτε δὲν
ἐπάθαν.

Τὸ Ὑπουργεῖον ἐβγήκε ἀπὸ τὴν Μπαρμπά-
να καὶ ἀπὸ μια τέτοια παρὰ σκευασμῆ-
νὴ ὀχλοκρατία, δὲν ἔμπερουσε παρὰ καὶ τέ-
τοιο Ὑπουργεῖο νὰ βγῆ.

Ἄν ἡ ἐξέγερσις ἦτο φυσικὴ, αὐτοματος,
τὸ Ὑπουργεῖον θὰ ἦταν Δημοκρατικόν. Ἐπειδὴ
ὁμοῦς ἡ ἐξέγερσις ἦταν παρασκευασμένη, ὅχι
χάριν τῆς Στυφίδος, ἀλλὰ χάριν Μερίδος τοῦ
κ. Δεληγιάννη, τὸ Ὑπουργεῖον εἶνε Μοναρχι-
κόν, γαρνιρισμένον μὲ ἄλλους τοὺς Συνταγματι-
κοὺς μεζέδες.

ΚΑΙ ἡ ὑποδείξις :
Ὁ Βασιλεὺς ἐχειροτονήσῃ τὸν κ. Ράλλη
Πρωθυπουργόν, ὅχι στὴν ἐποχὴ τοῦ ὁ κ. Ρά-
λλης εἶχε πέντε δεκά ὀπαδούς στὴν Βουλῆν, ἀλλὰ
στὴν ἐποχὴ τοῦ κ. ὁ ἴδιος δὲν ἔμπορουσε νὰ ὀ-
νομασθῆ Ράλλικος, ἀφοῦ ἦσαν ὀηλωμένοι στὸ
Δεληγιαννικὸν κομμα.

Τὸν ἔκανε λοιπὸν Πρωθυπουργόν. Τὸν ἄφησε
νὰ πάρῃ καὶ ἑνὸς Ὑπουργοῦ ἀπὸ τὸ Σπίτι τῆς
ὁδοῦ Γ' Σεπτεμβρίου. Ἔβαλε καὶ τὸν Θεοτόκῃ
νὰ τὸν ὑποστηρίξῃ. Εἶπε καὶ στὸ Ζαῖμη νὰ
κλείσῃ τὰ μάτια του.

Καὶ ψηφίζονται ἐκεῖνα ποῦ θέλει ὁ Βασι-
λεὺς νὰ ψηφισθοῦν. Καὶ γίνονται ἐκεῖνα ποῦ θέ-
λει ὁ Βασιλεὺς νὰ γίνου. Καὶ λέγεται
ἀ κ ὸ μ η, ἐκεῖνα ποῦ θέλει ὁ Βασιλεὺς νὰ λέ-
γουνται.

στὲ κύριε, ἐφώνηζεν ὁ νέος, ἀμα μπῆκε καὶ τὸν Ζῶ-
γασεν ὁ Ἀμπσαλὸν Ἀγά.

— Τί τρέχει, τί μὲ θέλετε; ρώτησεν ὁ Ἀγάς
τρομαγμένος.

— Μεγαλόψυχε κύριε, ἔμαθα τὸν ἐρχομὸν σας κ'
ἔτρεξα νάρθη ἐδῶ καὶ νὰ καταθέσω στὰ πόδια σας
τὴ δικαθεκίωσιν τοῦ βαθυτάτου σεβασμοῦ μου.

— Στὰ πόδια μου; Καλὰ, βάλε τα ἐκεῖ, εἶπεν
ὁ Ἀμπσαλὸν Ἀγάς, νομίζοντας πῶς τοῦρερε πτυ-
τούρλε.

— Εὐχαριστῶ, σεβαστε κύριε! εἶπεν ὁ νέος βγά-
ζοντας τὸ φῶς του· κ' ἀνακλίνοντας σ' ἕνα τρα-
πέζι σπᾶθηκεν ὀλόρθο εἰς.

Ὁ Ἀμπσαλὸν Ἀγάς καταστασιασμένος μπρᾶς
σὲ τέτοιο θέαμα, ἦταν ἀνυπόμονος νὰ μάθει τί ὀθ-
κάνεν ὁ κύριος αὐτὸς ἀπάνου στὸ τραπέζι.

Ὁ νέος ἐβγάδεν ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα χαρτί
καὶ στηλόνοντας τὸ βλέμμα του ἀπᾶσιν στὸν Ἀγά,
ἐφώνηζε μ' ὀλη τὴ δύνμη του.

— Κύριε, κύριε!

Ὁ Ἀμπσαλὸν Ἀγάς, φοβισμένος ἀπ' τὴν τρο-
μερὴν αὐτὴν φωνή, ἀναδρανήθηκε δὺο μέτρα ἄσπ-
κισμά του καὶ μὴν ἔμπορόντας πιά νὰ κρατηθῆ,
ἐφώνηζε.

— Ποῖός εἶνε αὐτός ὁ ἄνθρωπος; Ὄχιε κανένας

Καὶ ἡ Βουλῆ ἐτραβήχτηκε, ὅπως καὶ τῆς
ἄξιζε, στὸ ἀριστερό. Καὶ ὁ Προῦπολογισμὸς
πέρνεται σὰν ἔνειρο, σὲ μιὰ νυχτιὰ καλοκαι-
ρινή. Καὶ ἡ Α. Μ. ἄρχισε ὅχι μόνον νὰ ἀρχῆ
τυπικῶς, ἀλλὰ καὶ νὰ κυβερνᾷ κατ' οὐσίαν
τὴν Ἑλλάδα.

ΕἶΤΙ ἔπρεπε νὰ γενῆ κ' ἔτσι ἔγεινε.
Ἦταν πιά καιρὸς.

Τὸ κακὸν εἶχε φτάει στὸ ἀπροχώρητο. Ἡ
Συναλλαγὴ καὶ μέσα τὴν Βουλῆν, κ' ἐξῶ ἀπ'
αὐτὴν, ἔχει λυστάξει κυριαρχικῶς. Ἡ πλειο-
νοψηφία τῆς Βουλῆς—ἡ ἀντιπροσωπεύουσα δὴ-
θεν τὸ φρονήμα τοῦ ἔθνους—εἶχε καταστήσει
ἔρμαιον τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ ἄλλου πολιτικοῦ μπε-
χλιθάνη. Τὰ Ὑπουργεῖα ἔπαψαν πιά νὰ ἐκ-
πορεύονται ἀπὸ τὴν Βουλῆν, καὶ ἀρχι-
σαν νὰ ξεφυτρώνουν σὰν μανιτάρια, ποτε ἀπὸ
τὸ Πανεπιστήμιον, ποτε ἀπὸ τὰ ὀθηαῖκά γυμ-
νάσια καὶ τελευταῖα κ' ἀπὸ τοῦ Τριτυμπιά
τ' ἀλῶνιο. Ὄλη δὲ ἡ σωφροσύνη μερίδα τῶν
Ρωμιῶν, ἄρχισε νὰ ἀναῖτητῆ μέρα μετῆμέρι μὲ
τὸ φανάρι ἀναμμένο, ὅχι πιά ἄνθρωπο, γιὰτὶ
τέτοιο πρᾶγμα δὲν βρῖσκαται ἐδῶ, ἀλλὰ κά-
ποια σκιά ποῦ καλεῖται Νόμος καὶ κάποιο φάν-
τασμα ποῦ ἔθνος θυμάζεται.

Στὴν ἀναμυρομυροῦσιν αὐτῆ—κάπως ἐπιει-
κῆς δὲν εἶνε ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτός; — κάτι
σοβρὲ καὶ κάτι τολμηρὸ ἔπρεπε νὰ γίνῃ.

Καὶ ἔγεινε. Καὶ μάλιστα μὲ μεγάλη τέχνη
καὶ μὲ περισσὴ τσαχνινιά.

Μὲ τίς ὑγείας σας, κ. Δεληγιάννη! Αὐτὸ
ποῦ γίνεται σήμερα εἶνε τὸ πρῶτο βῆμα πρὸς
τὴν πολιτικὴν ἀναμόρφωσιν καὶ τὸ πρῶτο πεί-
ραμα, τὸ ὁποῖον τὸσον ἐπέτυχε, ὥστε θὰ δώσῃ
θάρρος στοὺς Πειραματιστὰς νὰ προβοῦν σιγὰ
σιγὰ καὶ σ' ἄλλα γενναϊότερα.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

πολλὸς παύσηγεν ἀπ' τὸ φρενοκομεῖο ἢ κανένας
ζουρλὸς ποῦ πρέπει νὰ τὸν πᾶνε σ' αὐτό.

— Μιὰ φορὰ κ' ἕνα καιρὸ τὸ σκοτάδι πολυμοῦσε
μὲ τὸ φῶς, ἢ ἀμάθεια μὲ τὴ γνώση, τὸ παρελθόν
μὲ τὸ μέλλον, ἢ προστακτικὴ μὲ τὸν ἀόριστον, τὸ
κρέας μὲ τὰ λάχανα, μὲ τὴν αὐτὸς πέρασε, τὰ
πράγματα ἐκεῖνα ἀνήκουσιν στὸ παρελθόν
κ' ἐμεῖς ἀνήκουμε στὸ μέλλον. Ἦταν τὸ σκοτάδι
κ' ἐμεῖς εἴμασταν τὸ φῶς ἦταν ἀγράμματοι, ἐμεῖς
σοφοί ἦταν ἡ φωτιὰ, ἐμεῖς τὸ νερό ἦταν τὸ κρέας,
ἐμεῖς τὰ λάχανα ἦταν τ' ἀγγούρια, ἐμεῖς τὰ
μῆλα ἦταν τ' ἀγάθια, ἐμεῖς τὰ ρόδια.

Πέρασαν, πέρασαν οἱ αἰῶνες, αὐτοί, ποῦ ἡ ἀνθρω-
πότητα κουνιότανε στὴν κούρια τῆς ἀμαθείας...

— Τί σὰ; ἐπικασεν, ἄδελφοί μου; δὲ πᾶς ἔκανα
τίποτε, τί θέλετε ἀπὸ μένα; Παγαίνετε νὰν τὰ
πῆτε τὰ πράγματ' αὐτὰ σ' ἐκεῖνον ποῦ σὰ; ἔκανε νὰ
θυμῶστανε.

— Ναι, ἡ ἀνθρωπότης βασιλευσάντας, βρίζο-
τανε ἀπὸ τὰ χέρια τῶν σαλκωρῶν καὶ δὲν ἔξερε σὲ
ποῖον νὰ καταφύγῃ, σὲ ποῖον νὰ διαμαρτυρηθῆ.

— Δίκαιε Θεέ, δίκαιε Θεέ! ἔλεγε μονᾶχος του,
ὁ Ἀμπσαλὸν Ἀγάς, νὰ δουλιέ; Τὴν μὲ ποῦ νὰ
τὸν κατεδάσω ἀπ' τὸ τραπέζι, μὲ φροβᾶμαι μὴ
βγάλῃ κανένα κουμποῦρι ἀπ' τὴ τσέπη του καὶ

ΣΟΦ - ΔΕ - ΣΑΡΤΡΕ

'Από τὰ «Feuillets» τοῦ Ζᾶν Μωριάς).

Τὸ φῶς μὲς' εἰς τὴν ἀσπὴ τὴν γλωσσόλεκη φωλιάζει.

Ἡ πίπασον μὲ τὸν καλὸ καπνὸ μέσα εἰς τὴν τσέπη σου εἶνε.

Πέρι τὸν δρόμον καὶ πῆγαινε σὴν δουλιὰ σου.

Προσπίνα, βιάδιζε πλάγι εἰς τοὺς φράχτες μὲ τίς πουλοσιμίπιτες ρῶγες.

Ἐπάνω εἰς τὸ λιθόστρωτο τοῦ χωριοῦ, χτύπα τὸ ἀπὸ ἄγρια ἀλαγὰντα θυρῖδι σου.

Ἄκου τίς φωνές, ποῦ βγαίνει μὲς' ἀπ' τὴν σούστα του, ὁ ἔμπορος ποῦ ἀγοράζει κωνελοδέματα.

Τὸ λεγίν τοῦ ξυριστῆ τρομολάμπει κρημασμένον εἰς τὴν πύρρι.

Ἄς πᾶμε! Μὰ σαπουνάδα, μὰ ξυρισμὰ δλίγγρα εἰς τίς παρειὰς καὶ τὸ ξύρισμα τελειώνει.

Τοῦχοι, πρόσοφες γομάτες ἀπὸ σχοιμάδες, ἀλλοῦλες ἀλλές. Ἡ κοπριά, οἱ ὄρνιθες. Ὁ δρομίσκος, τὸ ρουακίμ τοῦ πλειστηριῶν.

Σειρὸς ἀπὸ ἀγλαδιές, τὰ ψηλά χορτάρια, οἱ μηλιές. Ἐνα πηγίδι. Ἐνα γαδουράκι.

Ὁ δρόμος βγαίνει μέσα εἰς τὸν κάμπο ποῦ τ' ἀμπέλι ἀπλώνονται πικλοτερά εἰς τίς ῥιζές τῶν πλαγιῶν Ὁ ἥλιος βασιλεύει.

Κ' ἐκεῖ κάτω ὁ ἀμπειουργὸς τὸ βῆμα του ταχύνει.

Μετάφρ. ΠΕΤΡΟΣ ΖΗΤΟΥΝΙΑΤΗ

Λεκαπενθήμερον ἐπιστημονικῶν καὶ καλλιτεχνικῶν περιοδικῶν

Ἰδρυταὶ: Γ. ΑΞΙΟΥΤΗΣ καὶ Γ. ΛΑΜΠΕΛΕΤ

Συνδρ. ἐτησια Δρ. 10
 » ἑξάμηνος » 6
 » τριμηνος » 4

ΚΡΙΤΙΚΗ

Διὰ τὸ ἔξωτερον
 Συνδρ. ἐτησια φρ. χρ. 10
 » ἑξάμηνος » 6

Ἡ «Κριτική» εἶνε τὸ εὐθηνότερον τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων περιοδικῶν

μοῦ ρίξει, γιατί γαίνεται πολύ θυμωμένος.

— Ὁμοίω, ἐξακολούθησεν ὁ ρήτορας, ὅταν ἡ ἐπιστήμη ἔθε κινήσῃ τὴν ἀλήθειαν, ὅπως τὸ φῶς κινήσῃ τὸ πῦρ, ὅπως τὸ μέλλον κινήσῃ τὸ παρελθόν· τότε, ὦ! τότε... ναι, τότε, ναι, τότε, ἔτι, ἔτι, τότε; ἐνωιωσκον ὅτι οἱ λέξεις ἀνθρωπότητος, φιλῆ, δὲν ἐφείσταναν γὰρ νὰ παραγομιῶσιν τὸ ῥηθῆν. πᾶσα ἔσεν λέξις προωρισμένη νὰ γραφῆται με σιδερένια γράματα καὶ ποῦ νὰ μὴ σβῶνουν ποτε, σὲ πνεύμα, σὲ τὴν καρδίαν καὶ σὲ τὴν ψυχὴν οὐδὲν τοῦ κόσμου.

— Φίλε μου, σὲ παρακαλῶ, κκτέθα καὶ τότες μου λέε τὸν πόνον σου.

Ὁ ρήτορας, ὄρθῃς, ἔστρεμε σὲ τέτοιον σημεῖον ποῦ εἰς Ἄμπσαλὸν Ἄγαε ρωθότανε μὴν πέσει ἡ λάμπα· τότες, μὴν ἠμπαρῶνται νὰ κρητηθῆι περισσότερο, φώναζε κατῳμωτρε τοῦ ρήτορα:

— Κατέθα λοιπὸν ἀπο κεῖ.

— Σὰς παρακαλῶ, μὴ μ' ἀποκρίνετε.

— Κατέθα ἢ ἄλλιως....

— Μὴν πληγώνετε τὴν καρδίαν μου, ποῦ χτυπάει γιὰ τὸ ἔθνος μου.

— Γιὰ ὅ,τι ἔχεις νὰ πείε, ἔλα κοντὰ μου κἀθητε ὅπως ὄλος ὁ κόσμος καὶ λέγε. Τί θὰ πεί αὐτὸ ἄνεθεῖς ἐκεῖ ἀπάνου;

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ & ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΕΥΤΥΧΗΜΑ

ποῦ ὁ κ. Μιστριώτης εἶνε Δεληγιαννικὸς καὶ ποῦ τὸ Ὑπουργεῖον Ῥάλλη εἶνε βγαλμένο ἀπὸ τὰ σπλάχνα τοῦ Δεληγιαννικοῦ κόμματος τὰ ἱερά. Ἀλλοιώτικα ἢ πρὸς περιστάσιν ἀρχαίων δραμάτων ἔταιρία θὰ πῆγαινε περίπατο καὶ θὰ χανότανε ἔτσι μὰ μοναδικὴ εὐκαιρία σὲ σοφὸ καθηγητὴ νὰ παγγεῖλη ἀπὸ τὸ θεωρεῖν τοῦ Δημ. Θεάτρου τοὺς μοναδικοὺς ἐκείνους λόγους, τοὺς ἀνυμνοῦντας τὸ τραγικὸν δαιμόνιον τοῦ Ἐδριπίου συντροφευμένο μὲ τὸ μουσικὸ τίλαντο τοῦ κ. Σπινέλη καὶ τὴν ἔθνοσωτήριον δράσιν τοῦ ἐκ Λαγκαδίων πολιτευτοῦ.

Τρεῖς χιλιάδες τὸν χρόνον ἔδωκε τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας καὶ πέντε χιλιάδες ἡ Βουλὴ μὲ τοὺς ἄρσενικοὺς καὶ θηλυκοὺς Παπαγάλλους τῶν κκ. Μιστριώτη καὶ Σιγάλα. Ὁ κ. Κουντουριώτης ἐχαρκτήρησε, καὶ πολὺ δίκαιως, ὡς πολυτέλειαν τὴν ἐπιχορήγησιν αὐτῆ, ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ἐφάνηκε πῶς παραδέχεται τὸν χαρακτηρισμὸν αὐτὸν, τὸ νηκῆγιον τῆς ἔταιρίας κτλ. ἦταν σχεδὸν βέβαιον, ὅταν σπικῶνεται ὁ νεφιληγε, ρέτης Κρονίων—ὁ Κορδονίων, παρ' ὀλίγον νὰ γροῦθουμε—ἀργισμένον ἀπὸ τὴ θέσιν τοῦ καὶ ἀπαιτεῖ νὰ περιῖσι τὸ κονδύλι.

Καὶ τὸ κονδύλι περνάει καὶ ὁ ἔταιρία σώζεται καὶ ὁ κ. Μιστριώτης ἐτοιμάζει ἀπὸ τόρα τὸν καινούργιον πανηγυρικὸν, ποῦ εἰς πρώταν εὐκαιρία θὰ παγγεῖλη.

Ἄν ὁ κ. Μιστριώτης δὲν ἦταν Δεληγιαννικὸς...—Ἀλλά, σταθῆτε! Ἡ γεννησοδορία αὐτῆ τοῦ κ. Δεληγιάννου, — γεννησοδορία μὲ ξένους παρῆδες πάντοτε — ἀντὶ νὰ μᾶς ἀπελπίη, τούναντίον μᾶς ἐνθαρρύνει καὶ μᾶς διδάσκει πολὺ. Καὶ πρῶτα πρῶτα μᾶς διδάσκει ὅτι ἐκεῖνος ποῦ ἐργάζεται γιὰ μὴν ἴδῃ—εἴτε ἴσῃ εἴτε στραθῆ εἶν' αὐτῆ—πρέπει νάνηκη σ' ἕνα πολιτικὸν κόμμα, καὶ μὲ Μιστριώτικον

— Σὰς παρακαλῶ, ἀφίστε με νὰ τελειώσω. Ἄχ! δὲν ξέρετε πόσο συγκινοῦμαι ἅμα διαβάζω ἕνα λόγο.

— Κατέθα!

Ὁ ρήτορας καταβαίνει ἀπ' τὸ βῆμα καὶ ἀθετα σὲ μὴν καρέκλα.

— Τώρα πὲς μου τί θέλεις, εἶπεν ὁ Ἄμπσαλὸν Ἄγαε θυμωμένος.

— Σὰς παρακαλῶ, μὴν στενοχωριέστε.

— Ὅ,τι θέλεις λέγε το γλήγορα, ἀμέσως.

— Μὴ θυμόνετε μαζῆ μου, σὰς φιλῶ τὰ πόδια βαριέστησα καὶ τώρα νὰ, ἀρχίζω νὰ κλαίω.

— Καὶ γιατί νὰ κλαίς, παιδί μου;

— Ὁ δούλος σας θέλει νὰ δουλέψῃ τὸ ἔθνος του μὲ τὴν φιλολογίαν, μὰ τὸ ἔθνος αὐτὸ εἶνε πολὺ ἄχρηστο σὲ φιλόλογον.

— Καὶ τί φταίω σ' αὐτό;

— Δὲ φταίτε καθόλου, καὶ ἴσως μάλιστα νάχετε δικίον. Ἔχω ποιήματα καὶ θαυμάσια κομμάτια, σε λίδες ὑπέροχες ποῦ μέσα σ' αὐτές ἡ φαντασία, ἡ παραφορά, ὁ ἐνθουσιασμός, ἡ φωτιὰ καὶ ἡ φλόγη κατακυλοῦν θριαμβυτικὰ!....

— Καλὰ, καὶ πρέπει νὰ κλαίς γι' αὐτό;

— Τὸ ἔθνος μας δὲν ξέρει τὴν ἀξίαν τους· τὰ

φανατισμὸ μάλιστα, γιὰ νὰ ποχτήσῃ τοὺς πανίσχυρους προστάτες οἱ ὁποῖοι θὰ τοῖς δώσουν τὰ μέσα νὰ ἰδῇ τὴν ἰδέαν του ἐπιτυχάνουσα.

Δὲν ἤξεύρομεν ἂν ὄφελῃ τίποτε κα' ἂν ἐξυπηρετῇ κανέναν σκοπὸν, εἴτε φιλολογικόν, εἴτ' ἔθνικόν, ἢ παρῆστασις ἀρχαίων δραμάτων, ὅπως τοῦλάχιστον γίνεται. Ἠξεύρομεν μόνον ὅτι ἡ ἔταιρία αὐτῆ ὑποστηρίζεται γεννησιότατα ἀπὸ τὴν Πολιτείαν, ἐνῶ τόσες ἄλλες ἔταιρίες καὶ τόσες ἄλλες ἐπιχειρήσεις ἔθνικώτερες ἰκόμιν, περιφρουροῦνται σκαλιότατα ἀπ' αὐτὴν, καὶ ἤξεύρομεν ὅτι ἂν βρεθῆ μεθαίριον κανέναν ἄλλοσ ὑπέροχον κάποιον ἄλλοσ σοβαρωτέρας κ' ἔθνικωτέρας ἰδέας, ὁ ὁποῖος νὰ ἐξηγητῆ τὸν κ. Δεληγιάννον καὶ νὰ γράψῃ ἄρθρον σὲ τὴν «Πρωτῆν» ὑπὲρ αὐτοῦ—μυμοῦμενος τὸν σοφὸν καθηγητὴν— θὰ εὐτυχίσῃ καὶ αὐτὸς νὰ ἰδῇ τὴν ἰδέαν του ὑποστηριζομένην εἰς τὴν Βουλάν, εἰς τὴν γουμῆνον τοῦ πατριωτικωτέτου ἀνδρὸς τῆς Καρκαλοῦσς, ἀναληθιμάνουσαν αὐτὴν ὑπὸ τὴν προστασίαν της.

ΤΟ ΠΙΝΕΥΜΑ

εἶχε σβεσθῆ ἀπὸ χρόνον — τὸ πνεῦμα τὸ διαλεχτὸ ποῦ ἐσκορποῦτε τόσα ζῶν τραγῶν του, ποῦ εὐμορφα τραγοῦδια μᾶς ἐχάρισε, ποῦ μᾶς ἔκανε τόσες φορές νὰ γελάσουμε καὶ νὰ συγκινηθῶμε καὶ νὰ ἐνθουσιασθῶμε καὶ νὰ τὸ θαυμάσουμε.

Καὶ εἶχε μείνει τὸ σῶμα — σὰν μὴ ἔστια ποῦ στεκότανε ὄρθῃς μπροστὰ μασ μόνον γιὰ νὰ μᾶς θυμίζῃ πῶς μὴν φορα ἔλαμπακοῦστε ἀπὸ τὴ φωτιὰ κ' ἐφωτιζε κ' ἐθεομαίνε.

Καὶ ἡ ἐπιτελὴ σφαιρῶσιν καὶ αὐτὴ κατὰ γῆ, με τον καιρό.

Ὁ κἀμῆνος ὁ Γιάννης ὁ Καμπούρογλου! Πόδνε τὰ γλυκολαλα πολλα καὶ πόδνε οἱ γερμένες ἰτιές ποῦ θὰ μοιρῶν γήσων γιὰ τὸ χροῦ του!

ΔΕΝ ΑΠΟΡΟΥΜΕ

καθόλου διότι μὴν πρότασις τοῦ βουλευτοῦ Λευκάδος κ. Σκληροῦ, κατὰ τὰς τελευταίας συνεδριάσεις τῆς Βουλῆς, περὶ τῶν φυλακῶν τοῦ Κράτους ἐπέρασσε καθολοκληρικῶν ἀπαρτήρηται.

Ὁ κ. Σκληρὸς εἶπε ὅτι μὴ νὰ λυθῇ τὸ πολυθρόνητο ζήτημα τῶν φυλακῶν καὶ γιὰ νὰ ποχτήσῃμε φυλακῆς τῆς ἀνθρωπότης, κ' ὄχι τῶν ῥηθῆς κ' ἀκαδη-

θαρεῖ παιδικῶν τραγῶματα καὶ κατηγορεῖ τὸν γραφῆρα τους γιατί δὲν ἔχει νὰ φέι.

— Καὶ τί θέλεις νὰ κάνω γι' αὐτό;

— Σὰς παρακαλῶ, φερθῆτε μαζῆ μου μὲ φῶλον.

— Τί νὰ σοῦ κύνω τὸ λοιπὸν;

— Ἦθελα νὰ σὰς παρακαλέσω νά.....

— Τί; λέγε το γλήγορα!

— Γιὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, μὴ φωνάζετε. Ἀρχίζω ἀμέσως πάλι νὰ κλαίω.

Κι' ὁ ποιητὴς ξαναρχίζει τὰ δάκρυα.

— Φίλε μου, δός μου ὑπομονή, λέει ὁ Ἄμπσαλὸν Ἄγαε ἀπὸ μετὰ του.

— Ἢ αἰτησῆ μου ἀποβλέπει σὲ τοῦτο: ἤθελα νὰ τυπώσω τὸ λόγο, ποῦ σὰς ἐδιάβασα....

— Πῆγαινε νὰ τὸν τυπώσῃς; τί σ' ἐμποδίζει;

— Ἦθελα νὰ παρακαλέσω τὴν Ἐπιτημοσύνην Σὰς νὰ πλερώσῃ τὰ τυπωτικά.

— Γιατί; γιὰ ποιὰ κίττια νὰ δώσω ἐγὼ λεφτὰ, γιὰ νὰ τυπωθῆ ὁ λόγος σου; Ἀκούστηκε ποτέ; νὰ λένε, πῶς κἀποιος τυπώσεν ἕνα βιβλίον γιὰ λογαριασμὸν του καὶ πῶς τὰ ἐξοδα πλερωθῆκαν ἀπὸ τὸν Ἄμπσαλὸν Ἄγαε;

— Σὰς παρακαλῶ, ἡ καρδίαν μου εἶνε τόσο πλεγωμένη, μὴν τῆς δίνεται καινούργια πληγή.

μίες της φυλότητας και της διαφθοράς, όπως έχουμε σήμερα, οι φυλακές πρέπει να χτισθούνε όλες σ' ένα έρημονήσι και οι φυλακισμένοι να υποχρεώνονται να δουλεύουν, για να μη τους μάνη καιρός να μαχαίρωνονται και να τελειοποιούνται, διά της εν χρήσει αλληλοδιδασκαλικής μεθόδου στο έγκλημα.

Κανένας δεν πρότεξε τα άρθρα τα λόγια του κ. Σκληρού. Και δεν μπορούμε καθόλου. Μήπως θα πρότεχε κανένας και στα λόγια άλλου βουλευτού, ο οποίος, κατά μήκος του κ. Σκληρού, θα πρότεχνε να καταργηθούν τα μοναστήρια και να υποχρεωθούν, οι τελειοποιούμενοι, κτηνοτρόφοι και λαοί να δουλεύουν δεκα ώρες την ημέρα για να καρδίσουν το ψωμί τους και την Ησυχία των Ούρανών;

ΜΠΡΑΒΟ

στην «Ακρόπολη» που καθόρθωσε να βρη και σε οτιδήποτε επιτηρηστέως, ομιλολογιμένως, εμπευστως, τον καταλλυλότερο τίτλο ο οποίος τευγίζει σήμερα στην κ. Δηλιγιάννη.

Αρχηγόν της Αντιπολιτευσεως δεν μπορούσε να τον πη. Αφού αρχηγός είνε ο κ. Θεοτόκης ο οποίος έχει την πλειοψηφίαν ούτε πάλιν αρχηγόν της μειζουσι, όπως άλλως, αφού άλλως έχει επί μειζουσι.

Να τον πη αρχηγόν της ελάσσουσι, δεν επήγαινε. Ήταν εντροπή. Να τον πη πρόεδρο δεν μπορούσε, αφού το προεδριόλιον του τό πησε ο κ. Ριλλέας, άνοξις τή σπλήχην του.

Πως φημιόζις λοιπόν πω την είνε για να τηρωθην όλα τα προηγήματα του σεβασμού και για να μην απομακρυνθην και επί την αλήθειαν.

Τόν είνε : ΜΗΡΕΤΗΝ ΤΗΣ ΣΥΜΠΟΛΙΤΕΥΣΕΩΣ και η όνομασία αυτή, η οποία δίνει στην κ. Δηλιγιάννη δικαιομάτια ασέλιγκη η κηδεμόνα επί του Υπουργείου, είνε τιμητικότατος τίτλος, άστυχως άνω άνω χαροφυλακίου, σίν να λέμε τίτλος επιτίμιον Προθ υπουργού.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ

πρόγραμ, κ νέου υποψηφίου Δηλιγιάννη ανέταξε στο Πη. και κ' είνε έπιλογομένης νέου άνδρος πρόγραμμα.

Ακούστε με παρακαλώ του και κρίνετε :

Από χαρακτήρος και παραδόσεις θεωρώ καθήκον μου να ερωτηθώ κληρό ύπερ της προσφιλοσύνης πω-

— Γιατί να την πληρώσω; Φεύγα, έγινες αληθινά κακή πληγή.

— Ξέρετε πόσο σκληρό είνε για έναν ποιητή να ακούει τέτοια λόγια :

— Δεν τό ξέρω και δε θέλω νάν τό μάθω.

— Η καρδιά ενός ποιητή είνε πολύ τρυφερή κ' ένας άπλος λόγος την πληγώνει. Για τό θέμα αυτό έγραψα ένα ποίημα, πού θα σάς τό άπαγγείλω προσέξτε :

— Δεν έχω καιρό να ακούω ποιήματα.

— Σας παρακαλώ, μήν κακολογείτε τό ποίημά μου. Για τό ποίημα πού δε θέλετε να ακούστε, εγώ έργάστηκα δύο μήνες, κ' όταν ακούω να τό βρίζουν, πληγώνεται η φιλοτιμία μου. Σας θερμοπαρακαλώ, κρίστε με νάν τό διαβάσω με φορά!

— Δεν ήρθα εδώ για να ακούσω ποιήματα!

— Καλά! Έχω γράψει με τραγωδία. Άς δούμε αυτή.

— Δεν θέλω, πεινάω πάω να γιοματίσω.

— Πολύ καλά κάνω ένα λόγο για τό δεύπνο.

— Δεν έχω καιρό να τον ακούσω.

— Σας παρακαλώ, μήν τον ξαναπείτε αυτόν τό λόγο, δεν είνε τίποτες πω προσβλητικό για ένα συγγραφέα πού φανερώνει την επιθυμία να διαβάσει ένα άπ' τά έργα του. Σας παρακαλώ,

λεως, ύπόσχομαι ύμιν, εάν με τιμήσετε διά της έμπιστοσύνης σας, ότι διηνεκής μέριμνά μου θέλει είνε η προστασία των συμφερόντων του Δήμου, η άνακούφισι της έργατικής τάξεως...» κτλ.

Από τους νέους ανθρώπους περιμένομεν όλοι, αν όχι νέα πάντοτε πράγματα, νέα τουλάχιστον προγράμματα.

Εν τούτοις ο κ. Π. Δαμαλάς, ο νέος και υπό έποψιν ηλικίας και υπό έποψιν εκλογικής φιλοδοξίας άνθρωπος, με επαναλαμβάνει στην πρώτη έπίσημη εμφάνισι του τις στερεότητες και ξεθωριασμένες ύποσχέσεις, με τά ίδια λόγια των εύκλειων προαδόντων του.

Ο κ. Δαμαλάς είνε και Γεν. Αντιπρόσωπος των καταπολιών του Πη. Δεν έπιχειρει λοιπόν μίαν από τις περιφημεις ρεκλάμες των καταπολιών του, να της αλλίξη λίγο τό νόημα, και να μάς την παρουσιάση ως πρόγραμμα του; Τόν διαβεβαιούμε πως θα προξενούσε άγαθωτάτη εντύπωσι, ενώ στο πρόγραμμα πού έδημοσίεψε λίγος πρότεξαν, κ' αυτοί χωρίς να ένβουτικισούν καθόλου.

ΕΥΤΥΧΩΣ

δεν διατρέχει κανένας κίνδυνον ο πρόεδρος του Έλληνισμού κ. κ. Καζάτζης από τους έγθρους της πατρίδας, όπως το έφοβήθησαν πολλοί, όταν έμαθον πως τό έστειλε γράμμα άπειλητικό ο πρόεδρος του Βουλευτικού Κοιτηάτου κ. Μιχαηλόρακη.

Τό γράμμα αυτό έδημοσιεύθηκε. Διακρινείται δε από την μιά άκρη ως την άλλη από τόσο ραμφρονισμό, ώστε πάσι να πιστέψη κανένας ότι δεν τό έστειλε ο Μιχαηλόρακη στον Καζάτζη, άλλ' ε δεότατος στην πρώτη.

Τι διάβολο! Μεις έπιστεύουμε πως οι άνθρωποι του Βουλευτικού κοιτηάτου σκοτώνουν! Από τό γράμμα όμως του προέδρου τους έπιστηθήκαμε πως κ' αυτό, σίν κ' έμάς, μόνον λόγια είνε και τίποτ' άλλο.

Δύο λόγια τώρα και για τό ταξίδι του κ. Προέδρου του «Έλληνισμού»: Θα περιέλθη, λένε, την Τουρκία, την Ρωσία και δεν κ' έξέρουμε και ποιά άλλα μέρη, για να ιδρώση προαχτήματα και πρακτορεία του Σιλλόγου του. Τό ταξίδι του κ. Προέδρου είν' έθνωκότατος. Κανένας δεν τό άνοείπει. Και μάλλον όταν γίνεται καλοκαίρι κ' όταν τό ταξίδι του Σιλλόγου πληρώση τά έξοδα.

ΠΡΟΚΛΟΥΜΕ

την προτοχη των άναγωστών μας επί του άρθρου της δ. Αρδαφνούσας, τό όποσον εις άλλην σελίδα δημοσιεύομεν σήμερα. Είνε άρθρον ύψιστου κοινωνικού ενδιαφέροντος, τό όποσον θα εύχόμεθα να μελετήσουν όχι μόνον οι

έντιμότατε κύριε, να φέρνεστε με γλώσσα στους συγγραφείς.

— Θέλει λοιπόν να σε βάνω ήπάνου άπ' τό κεφάλι μου;

— Σας παρακαλώ, μή με κοροϊδεύετε, γιατί θα με βάνετε ήπάνου άπ' τό κεφάλι σας;

— Πι θέλεις λοιπόν να κάνω; πρέπει να δίνω τό πορτοφόλι μου για νάν τάχω καλά με τους συγγραφείς;

— Όχι, πληρώστε μονάχα τά τυποτικά του λόγου μου.

— Πόσες λίρες πού χρειάζονται;

— Τέσσερες λίρες με φτάνουν, δεν είνε τίποτες. Θα είντε ο Μαικήνας μου κ' εγώ θα βάλω τό δουλμά σας σ' ένα ποίημα στην πρώτη σελίδα του βιβλίου μου.

— Εάν τό βάλεις στην πρώτη σελίδα;

— Ναι.

— Γιατί;

— Για να μάθει όλος ο κόσμος, ότι τό βιβλίον αυτό τυπώθηκε με έξοδά σας.

— Πολύ καλά, είνεν ο Άμπσαλόν Άγας, και βγάνοντας άπ' τή τσέπη του τέσσερες λίρες τίς έδωκε στο συγγραφέα, πού έφρυγε κάνοντας πολλούς χαιρετισμούς.

γονείς, αλλά και οι παιδαγωγοί μας, για να πεισθούν ότι πρέπει όλοι εκ συμφώνου να συνεργασθούν για να σταματήσουν στην αρχή του ένα κακό, τό όποσον, αν προχωρήση, δεν θα συντελέση βεβαίως καθόλου στην ήθικοποίησι της κοινωνίας μας.

Μεγάλη εκδούλευσι προσφέρει σήμερα με τό άποκαλυπτικώτατον άρθρον μας στην κοινωνία η συνεργάτις μας. Και κωμωδούμεν για αυτήν όχι μόνον διότι τώσον κοινωνικά θέματα διαλέγει και τώσον άκροφν τά πραγματεύεται, αλλά και διότι, κόρη αυτή και δη γράφουσα, κατορθώνει να πορευθή την ξεθωριασμένη αισθηματολογία και τις άνούσιες σεμνουρίες, και να λέγη τά πράγματα παστρικά και ξάστερα. Τά δυο άρθρα της, η «Πρώτη μας νοικοκυρά» και η «Ρίζα του κακού», με τά όποια έως τώρα μας έτίμησε, έπιτίξομεν να έπισουν τούς αναγνώστους μας ότι δεν έπίσαμεν έξω, ότι με τώση προθυμία και χυρα άνοίξαμε τις στήλες μας σ' ένα κορίτσι, πού μας τό έζηρούσε για χάρη να την αφήσουμε να πη διά του «Νουμά» μερικες αλήθειες που έφυλαγε από καιρό μέσα της.

ΤΟΝ ΚΑΛΙΤΕΡΟ

και τό, δυνατώτερο επικηδέιο της Βουλής τον έκανε ένας Γερουσιαστής του Ζαχαράτου, ο όποιος όταν έδιότασε στις έφημερίδες πως έληξε κ' η «Κατακτος Σύσους έχαμογίλασε και ειπεν τα δυο αυτά λόγια, τα εκφραστικά και τα επιγραμματικώτατα :

— Πάει στο διάολο κ' αυτή!

Πόσες άκρα Συμβούλους τακτικής κ' έκτακτες θα στείλουμε στο διάολο, όσο να σηκώσουμε από το στήθος μας μιά για πάντα τον φουερνόν αυτόν εφιάλη!

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φύλλα περασμένα του «Νουμά» πωλούνται εις τό Κεντρικόν Ηρακτορείον των Έφημερίδων και εις τά κιάσκια των πλατειών Συντάγματος Όμοιοφας, Έθνικής Τραπεζης, Βουλής, Υπουργείου Οικονομικών του σταθμου τροχιοδρόμου (Όφθαλμιατρειόν).

Ο Άμπσαλόν Άγας τον ρώναζε και τον ρώτασε :

— Δε μπορείς να δάσεις στην πρώτη σελίδα του βιβλίου σου τά όνόματα των δούλων μου και να κάνεις γνωστό στο έθνος ότι ο Άμπσαλόν Άγας έχει στον τόπο του γελάδες, πρόβατα, γαιθούρια και χωράφια;

— Αυτό, πού λέτε, θα γίνει η ύπόθεση ενός ειδύλλιου.

— Δεν καταλαβαίνω.

— Αυτό δε μπορούμε νάν τό ποιμε παρά με στίχους; αν τό θέλετε θα σάς τό κάνω.

— Και τί θέλεις να τους κάνω τους στίχους σου;

— Θα τους δημοσιέψουμε σε μιά έφημερίδα.

— Και μπορούν νάν τους δημοσιέψουν;

— Γιατί να μην τους δημοσιέψουν; Άμα δώσετε μισή λίρα θάν τους βάλουν σάραντα φορές.

— Πολύ καλά γράψ' το.

— Καλά.

— Με νάνε κανένα όμορφο ποίημα.

— Μη σε μέλει.

— Με τρόπο, πού όσοι θάν τό διαβάσουν νάν τό βρούν θαυμάσιο.

— Χωρίς άλλο.

— Μπορείς νάν τό φέρεις αύριο τό πρωί ;
— Αύριο τό πρωί ;... Τι λέτ' έκει ; Μόλις θά
μπορέσω νάν τό έτοιμάσω σ' ένα μ'ηνα !
— Σ' ένα μ'ηνα ;
— Μόλις. Είν' εύκολο νά διαβάζουμε στίχους ;
μά νάν τούς γράψουμε είνε πολύ δύσκολο. Για ένα
καλό ποίημα χρειάζονται δυο μ'ηνες τό λιγώτερο.

— Τι λες ;
— Άν εί θάρεις ; νάν περιμένω δυο μ'ηνες νά
θελί ; Μόλις μου κ' έ έλπιουσε πως για νά μπο-
ρέσει νά γράψω. Δίχως τή Μούσα δέ μπορεί κανέ-
νας νά γράφει στίχους.
Κι' αν τ' Μούσα αυτή δέν έρθει ;
— Έρθει.

— Δέ μπορεί νάν τ'η γράφεις ένα γράμμα
και νάν τήν παρακαλέσεις νάρθει άμέσως για νά
μή τήν περιμένεις δυο μ'ηνες ;

— Πόρεια πάντα μονάχη και δέ χρειάζεται
νάν τ'η γράφει κανένας.

Πού μένει ;... Είνε πολύ μακριά ;
— Ναι, είνε πολύ μακριά, μά μπορεί νάρθει.

— Από στεριά ; ή από θάλασσα ;
— Όχι, έντιμότετα κύριε, όχι !

— Τι είνε τό άρμον αυτό πρόσπο !... Πούθε
θάρει ; Πές μου, για νά μπορέσουμε νά βρούμε τόν
τρόπο νάν τή φέρουμε... Άν τ'η δίνουμε μία ή
δυο χρυσές λίρες, θά μπορούσε νάρθει τούτη τή
βδομάδα ;

— Ναι, αν τ'η δώσετε δυο χρυσά νομίσματα
τό πράμα έπιδοποιείται κ' ή Μούσα μου θάρει
τρέχοντας αυτή τή βδομάδα, άποκρίθηκε ή Δί-
κω Μούσα ποιητής. Όταν άκουσε νά μιλούν για
χρυσάρι.

— Γράψ' της λοιπόν, δώ της χαιρετίσματα
άπο μέρος μου και πές τ'η, ότι ή 'Αμπσαλόν 'Αγός
θέλει νάν τή δει.

Πολύ καλά ! Χαίρε, Κύριε ! Φχαριστώ σας
είμαι δούλος τ'ης έπιμότητάς Σας και σας παρα-
καλώ νά δεχτείτε...

— Όχι είπεν ή 'Αμπσαλόν 'Αγός δέν τε
λείπειν άπόκα... Δέχτηκα ήτι ζητήσατε τή
θέλητε νά δεχτώ άπόκα ;

— Τή διαβεβαίωση του βελήτατου σιδαριού
μου, κύριε... Κι' μένω ταπεινότητας θεράπων τ'ης
'Υμετέρας 'Εξοχότητος !

(Γ'Απ' τή Γαλλική μετάφραση του Zabel Oha-
nessian και Georges Goussent).

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΟΙ ΠΑΤΡΙΟΙ

Φίλτατε Νουμά

Σ' ένα τραπέζι του Ζαχαράτου βρήκα πετα-
μένα τά «Πάτρια» (όργανον τ'ης εταιρείας τ'ης ύπέρ
των πατριών άμύνης) και με προσοχή τά διάβασα,
για νά ιδώ τί θέλουν αυτοί οι πατριώτες του Ραμά.

Μά σου βεβαιώω άγαπητέ, πώς δέν κατάλαβα
τίποτα. Δέν μπορώ νά πιστέψω πώς οι σοφοί κύριοι
τ'ης επιτροπής των «πατριών» κοπανούν άέρα κ'
άναγκάζονται νά πιστέψω πώς ή χοντροκεφαλος ή
άσοφος είμαι, και δέν κατάλαβα τό σκοπό και
τά γραφόμενά τους μαζί. Τό φύλλ. άρ. 15 έχει έν'
άρθρο (κύριον άρθρον) με τήν επιγραφή ή «Εθνική
Συνείδησις». Μ' όλη μου τήν χοντροκεφαλιά και
τήν άτομία κατάλαβα ένα πράμα δηλ, πώς εκεί
μέσα κύτορεκλαμαρίζονται οι Πάτριωτες με τά «Πά-
τρια». Γιατί βγαίνουν τά «Πάτρια», για ποιό σκοπό
μοιάζουνται, για ποιό έθνικό όφελος άγωνίζονται
οι πατριώτες, δέν μπορείς νά τό χωρήσει τό κεφάλι
μου. Αυτό τό ξέρουν μονάχα οι πατριώτες, τόχουν μυ-
στικό, δέ θέλουν νά τό δείξουν ούτε με λόγια ου-
σιαστικά ούτε με έργα ζουντανά. Μπορεί μέσα στά
κεφάλια τους νά πήραν φωτιά τ' άχρησ, μά έμεις
λάμψη δέ βλέπουμε μέσ' από τόσο χοντρά ντουι-
γάρια. Κι' πρώτα πρώτα μ' έναν τίτλο ή «Εθνική

Συνείδησις» κάθε άλλο περιμένει, παρά ρεκλαμα-
ρίσματα για τή φανταστική εργασία των κ. Πα-
τριών, που διαβάζουν βέβαια τό «Άγιο Ευαγγέλιο»,
άφου μας τό ζητούν κίολας με σημειώσες γραμμα-
τικές και συνταχτικές, και μας φουρνίζουν «Διδάχ-
ματα εκ του Ευαγγελίου», είδος πεζά ποιήματα
με σύμβολα ποιητικά, με φαντασία άγαλινωτή,
και με ρητορικές άποστοφές. Για γλώσσα νά μιλή-
σουμε. Συχαίνονται.

«Επειτα, άμα διαβάσης αυτό τό άρθρον ή «Ε-
θνική Συνείδησις» δέ βλέπεις τό λόγο που τού
βάλανε τέτοιον τίτλο, γιατί εκεί μέσα ούτε και
μιά έθνική συνείδηση μή παρουσιάζουν νά κίνη
τίποτα, ούτε μπορούμε νά πείσουμε για «Εθνική Συ-
νείδηση», εκείνο που νομίζουμε οι Πάτριωτες.

Και μάς λένε τ' άκόλουθα, που συμπληρώνει
με τήν άδεια σας με λίγα λόγια δικά μου, χωρί-
ζοντάς τα τά στά βρώμικα από τά παστρικά τους.
«Ενισχυεί ήμεις (άεροκοπανούμε) εις τόν άγώνον
τόν χλευσόν (του άεροκοπανίσματος και τ'ης τάρτα-
ρευτικής άταπάτης) ή φωνή (όχι έν Ραμά)
των πολλών, οίτινες άσύστατοι (!) τώσ (πρίν
βγούν τά «Πάτρια») και φοβούμενοι ότι όλίγοι ήσαν
και άνίσχυροι, (γιατί δέν παίρνανε δυναμωτικά
χάπια πύγγ των Πατριών) έσίγων, συνεκράτουν τόν
πόνον αυτόν (που ξαμολούν με τά χάπια των Πα-
τριών τώρα) και άνέμενον τήν έθνικήν σωτηρίαν
τίς οίδη πόθεν έκαστος (γιατί δέν είχαμε άκόμη
ξεφυτρώσει).» κτλ. κτλ. για νά μήν κάνω τόν κόπο
νά συμπληρώσω όλο τους τό άρθρον, άφου τά εύκό-
λως έννοούμενα παραλείπονται. Έτσι, στον ίδιο
σκοπό άπάνου, ξακολουθά τό ψαλτήρι των «Πα-
τριών». Για ίδες με πόση φαινομενική μετριοφρο-
σύνη κρύβουν τή μεγάλη δουλειά που νομίζουν πως
σκαρώσανε, και τί σκληρός έγωϊσμός κρυφοδείχεται
στά λόγια τους. Και μάς λένε πάλι.

«Άλλο είδη ενισχυεί ήμεις ή έγκρισις και έπι-
δοκιμασία και επανάληψις ιδεών πρό τριατίας
έτι ως έν ειρατή έγκλείστων και έν ταίς μάλλον
περωτισημέναις διανοίαις, ή μετά τόλμης και πε-
ποιθήσεως γενομένη υπό όμιλών σεβαστών και
έπιβλητικών, άνομιλογοούντων ότι αυτή είνε
άληθής ή βασιλική όδός, ήν δέον ν' ακολουθήση
τό έθνος...» Δηλαδή: τώρα που βγήκαμε μείς στη
μέση με τήν παλληκαριά, μας, τολμούν όμιλοι σε-
βαστοί κ' έπιβλητικοί νά έγκρίνουν, νά έπιδοκι-
μάσουν και νά επαναλάβουν τίς ίδες που φανερώ-
σαμε. Αυτοί τώρα επαναλαμβάνουν, σαν παπαγά-
λοι, τίς ίδες μας, ένθ πρίν τρία χρόνια δέν εί-
χαν τήν τόλμη και τήν πεποίθηση νά έγαρίνουν
και νά επαναλαμβάνουν τέτοιες ίδες, άφου δύο
χρόνια μονάχα είνε που βγαίνουν τά «Πάτρια». Κ'
έτσι οι όμιλοι αυτοί, τώρα που ύπάρχουμε Πά-
τριωτες και «Πάτρια» άνομιλογοούν «ότι αυτή είνε
ή βασιλική όδός, ήν δέον ν' ακολουθήση τό έθνος,
(αυτή είνε ή όδός που δείξαμε έμεις: οι πατριώτες
στό στρατό τό έθνος).

Και παρακάτω μάς ξαναλένε σ... όπως πίν-
τες, μια φωνή επαναλάθωσιν... αυτά ταύτας
τός άρχας, ως έκηρύξαμεν». Κι' αυτοί οι πάντες
είνε οι τεταγμένοι τήν φρούρησιν των πνευ-
ματικών επάλλεσων του γένους, επανέλα-
βον τάς άρχάς των Πατριών έρωτηθέντες από τόν
έν Κωνσταντινουπόλει πνευματικόν άρχηγόν και
έθνάρχην.

Παινούνται μόνοι τους οι κύριοι αυτοί, χωρίς
νά κάνουν τίποτα, κ' ύστερα σου λένε πώς οι πολ-
λοι του; άκολουθούν (!) και πώς «ή μία μετά τήν
άλλην οι Έπραι Σύνοδοι των του έθνους εκκλησιών
ώστε εύλογοΰται τήν σημαίαν τ'ης ύπέρ των πατριών

άμύνης, άνεγνώρισαν τήν εδύτοχον ήμών διάγνωσιν
και ηύχθησαν δσα ηύχθημεν», για νά φτάσουν
στό συμπέρασμα πώς εξασθενούσιν ούτω οι κίνδυνοι
πρό τ'ης έξεγερμένης έθνικής συνείδησεως» και νά
μπορέσουν νά βάλουν στο άρθρον τους τήν επιγραφή
ή «έθνική Συνείδησις». Τόσο ξέρουν τί θά π'η έθνική
συνείδηση, όσο ξέρουν για ποιά Πάτρια άγωνίζονται

«Κλεψα πώς ύστερα ήπ' τό έξάψαλμο του Ραμά
θα βάζανε γνώση. Μά αυτοί είνε χειρότεροι κ'
πό άπιαταδιδάκτοι.

Δέξου τους χαιρετισμούς μου

'Αεροπολίτης

SILENTII DISSOLUTIO

Δέν πρόκειται για τή ποιήση του κ. Σιλίτη.

Αυτή άρκατά μάς συγκίνησε και περσότερο, όπου
λιγώτερο κατάλαβα. Σάν νά άποψή πιά τόρα ή ποιητής
ήπο τόν άθήνα, τού τόν έρωτησε, πούθε τα ματια του
άνοιγτα πιά-όθηναι, τ'ησαι όροι και βίαιος, και με και-
νούργια ζωή μπαίνει στον κανονισμό του άρμού, στη ρι-
λοσοφική τάξη, φημιόντας έν έλλησ φωνάζει νά βοηθήση
στού κόσμου τό μωπέρη. Και φημιόντας χαιρέτα. Αυτό
πολύ μάς συγκίνησε. Μά δέ πρόκειται είπαμε, για τόν
ποιητή, προκειται για κάτι άλλο. Μίσυ άπο τόν ίδιο
τό χαμό άλλο, που έσως περίσσε και τό ποιητή, χα-
μένος κ' αυτός, προλαίξει. Ρού κ. Καμπίνη τό μπέρδεμα
ξέπερα και τού Σιλίτη τό σούξου. Και άφου τούς λό-
γους μου νά τόν συγκρίνω με φιλοσόφους. Αφου στην
άρχη καταστρώνει τές θεωρίες του γιά τήν τέχνη, άφτι
ντοκουμένα πρωταρχοίκα για τήν «Ελλάδα σέ μία
γλώσσα πρωτότυπη, όπου άρχει επίταξη Σαμφόκου και
μάς ένθυμίζει τό χαριτωμένο Μελαχχικό με τό μπουκα-
λίκι του, άφου σηκώνει σαμένα άνακτόν των άλλοόξων
του ποιητών και τούς ρίχνει, άφου στένει βρωμ σέ κάτι
καινούργια (όχι τή σαμένα σύμβολα όχη, κοιτάζει, έρχε-
ται και στο δικό του τόν ποιητή. Τόν κρίνει, τόν βρίσκει
συμφωνο με τές φιλοσοφικές του θεωρίες δηλ νά πρωτείξει
πολλά θεάματα φωτισμένοι και ήπ' αυτόν τόν ποιητή.
«Είπα μου φαίνεται πώς κάπως πιστε είπα, γιατί σ'εξεί
μάς λέγει πώς κατάλαβα ότι ήμεις, έν έρωτηθήκαμε.
Αυτό μονάχα ή ποιητής δέ ήταν συγχωρημένος έν τόλμη
«Όπως συγχωρημένος θά ήταν και ή κοιτικός φιλόσοφος,
έν τό ίδιο έλεγε για τήν κριτική του

Μά τί λένε και οι άλλοι. «Ενός άπ' τούς άλλους έμεις,
που θελήσαμε νά κινουμε κριτική στην κριτική, βρίσκομε
πώς ή κριτικός σε όλη του τήν μελέτη τούτο μονάχα κα-
ταστρώνει, νά μή λέγη τίποτα. Και τό καταστρώνει σωριά-
ζοντας ότι έτυχε νά διαβάση, ριζίζοντας σέ παραταξη όμοια
και άνόμια, πηλόντας ήπο λατινικό σέ λατινικό, όπου
φαίνεται νά έχη αυτός και ή ποιητής μεγάλη άδυναμία.
Και έτσι ή μελέτη του κ. Καμπίνη, μάς ένθυμίζει τή
θεοκλαταινή 'Αλεξάντρα τού θεοκλαταινου Λυκόφροντα...
Μά ως είνε. Αυτά δέν είνε τίποτα. Άλλοίμονό μας έν
έληθ, καμιά μέρα από τό Ρέντη, όπου φιλοσοφεί, με γιο-
κίτες τές σπείρες άπο ποιήματα σύδρονα με τές θεω-
ρίες του.

Τό τέκευθρι

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

— Περιεχόμενα τού όθου τευχου, των «Παναθηναίων»
Λυκόδη, Η άλιεία των κρηάλλων, Γ. Ευνουπόλου Η
φούρκα διήγημα, Θ. Παπασημητρικούπουλου Η, ή προ-
φοράς τ'ης Έλλαν. Γλώσσης, Φιλ. Δωρισκό. Η οίκια
όπου έγεννήθη ή Γκαίτε, Γ. Ευπολότου Φιλολογικά
τινα. Μας Χοχδερφ 'Επιστολά εκ Θεσσαλίας, Ζ. Πα-
παντωνίου Λογιός 'Αντίλογος. Γράμματα—Τέχνη—'Ε-
πιστήμη.

— Τό όον τευχος τ'ην Μυθιστορημάτων και διηγημα-
τιών περιέχει τόν Λόδιον τού Κέπλε, τήν Βέρηγκ 'Ολεσ-
δοβι τού Γόργη και τήν Κουτσάδω τού Μοισαπά.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— 'Εφημερίδα «Φώς» τ'ης Σάμου. Σ' εύχαριστούμε
που σ' ένα άπο τά τελευταία φύλλα σου άνήκημοστέυτες
δύο άρθρα μας, τό «Νά, άνθρωπος» και τά «Ελευθερία
επαγγέλματα» τού συνεργάτου μας κ. Ι. Σταυνοπούλου.